კვირა. 24 ივნისი 1928 წ. № 158 წლიწადი მეხუთე ფასი 15 კაპ.

ტარტაროზი

სიმართლის მთქმელს—შეკაზმული ცხენი..

მიუხედავად პარტიის მტკიცე დირექტივისა თვით-კრიტიკის ფრონტის ფართოდ გაშლის შესახებ, ზოგიერთი ადმინისტრატორები განაგრძობენ ნაკლულოვანებათა მხილებაში შენიშნულ მუშების დევნას.

გაზეთებიდან.

„..მირბის მიმაფრენს უგზო-უკვლოთ ჩემი მერანი!“..

— რა გასაჭირი ადგია, თუ იცი?..

— ალბათ, თვითკრიტიკა თუ აწარმოვა სადმე „ქვევიდან“— ზევით!..

დაკვრითი წესით!

მიქარავენ ამერიკელები, ინგლისელები, ფრანგები, გერმანელები და, ასე გასინჯეთ,— რუმინელები და ჩეხო- სლოვაკელებიც კი, რომ ისინი მდიდრები არიან, ჩვენ— ღარიბები და, მაშასადამე, მათ აქვთ უფლება ჩვენ მედიდურად გვიცქირონ.

მიუხედავათ იმისა, რომ ყოველგვარი მედიდურობა, სიყოყოჩე და, თუ გნებავთ,— სიყეყეჩეც იმ თავიდანვე დაჰგმო და შეაჩვენა ამხ. ლენინმა, რასაც შემდეგ ასე დაჟინებით იმეორებენ ჩვენში ყოველი მდივანი, ყოველი პარტიული თუ ყოველი კომკავშირელი, რომელთაც კი ეს სიყოყოჩე და მედიდურობა მთელ სიცოცხლეში აწევთ გარდუვალ _ სიმძიმეთ ან და წუთით მაინც განუცდიათ მვალ- რბილში იმისი ცხოველმყოფელი დენი, ჩვენ მაინც შეგვფერის ერთგვარი მედიდურობა, ერთგვარი სიამაყე, რომელსაც სამართლიანად უნდა განიცდიდეს ყოველი ჩვენგანი იმიტომ, რომ ჩვენ უზომოთ მდიდრები გახლავართ!..

დიახ, მდიდრები!..

რევოლიუციამ იმდენი მონაპოვარი გი მოგვცა, სხვა ბურჟუაზიულ კლასისგან მიღებულ სამკვიდროს რომ თავი დავანებოთ, იმდენი ახალი და მტრის თვალის დამაბრმავებელი ღირებულება კი შეჰქმნა, რომ ჩვენ სიამაყით შეგვიძლია ვიამაყოთ ჩვენს ამაყ წინაპრებთან შედარებით ჩვენი აშკარა უპირატესობისა გამო სიმდიდრის ამ სფეროში!..

რევოლიუციის მონაპოვარი და მჭრე რომელი ერთი?!.

— რევოლიუციის მონაპოვართა შორის... იწყებს ჩვენი პოლიტგანი ლიკტკბილაძე, როცა ის ესწრება „წერა- კითხვის“ საზოგადოების ფილიალის გახსნას, რომელიმე „მუხაყრუაში“ ან „ჩიტიკურკანტელში“ და უსაზღვროთ ასხამს ხოტბას მთლიანად ამ საზოგადოებას. თუ მის ფილიალს, როგორც ყველა მონაპოვართა შორის უძვირფასეს საგანძურს.

— რადიო ერთი უძვირფასესი მონაპოვარია რევოლიუციის ყველა მონაპოვართა შორის!.. იჩემებს „რადიო მოყვარულთა“ საზოგადოების თავმჯდომარე, იერიქონიძე, როცა ის აუცილებლად ესწრება რომელიმე ქოხსამკითხველოსთან რადიო- აპარატის ამუშავების საზეიმო გახსნას თუ რომელიმე რადიო- მოყვარულთა წრის რომელიმე სხდომას.

— საბჭკინო!.. აცხადებს ეგრედწოდებულ „გოსკინპრომის“ წარმომადგენელი, როცა სიტყვას აგდებს საბჭოთა კინო- წარმოებაზე, ხოლო სიიოლისათვის წარმოების გამომხატველ ინიციალს „წ“-ს მოხერხებულად აქცევს „საბ“-სა და კინოს შუა, რითაც ერთად იჭერს სამს მწევარს. უკაცრავათ, „კურდღელს“-თქვა მინდოდა მეთქვა, მაგრამ ამას წინად ბალ „არტო“-ში ჩატარებულ ჯიშიან ძაღლების გამოფენაზე დაზიანებულმა მსმენელების აპარატმა მილალატა და „კურდღლის“ ნაცვლად, მწევარი წამომცდა. არა უშავს, საკითხს თუ კომპლექსიური მეთოდით მივუდგებით, მწევარიცა და კურდღელიც ორივე თანასწორ- უფლებიანი საბჭოთა ცხოველია და „კულაკისაგან“, ამ შემთხვევაში— მონადირისაგან ორივე ისევე შევიწროებული, როგორც ღარიბი (—კურდღელი) და საშუალო (—მწევარი) გლეხობა.

მაგრამ საგანს ავსცდი და სადღაც უმიზნოთ გადავუხვიე, როგორც ეს უთუოდ მოსდის ხოლმე ყველა ჩემსავით ენა-ხვავრიელ მომხსენებელს.

დიახ, მე მოგახსენებდით ჩვენს სიმდიდრეზე რევოლიუციის მონაპოვართა დარგში... და მოგახსენებდით ეგრედწოდებულ სხვადასხვა რევოლიუციონურ გამოთქმათა სიმრავლესა და სიმრავალფეროვნებზე.

მართალია, კაი ხანია, რაც წარსულს ჩაბარდა ეგრედწოდებულ „შაბათობათა“ ხანა, როცა ჩვენ „დაკვრითი წესით“ ვასუფთავებდით ათწლობით დაუგველ ქუჩებს, ვსჭრიდით ტყეში ცხვირზე მოყუდებულ ზამთრისათვის აუცილებლად საჭირო შეშას თუ სწორი მიმართულებით გაგვყავდა რომელიმე სოფლის გინდ ქალაქის ბობოლას მიერ ღარიბ მეზობლის დაჯაბნებით გამრუდებული სოფლის შუკა თუ ქალაქის ქუჩა, მაგრამ, აბა, კარგათ მოიგონეთ, თუ გამოთქმა „დაკვრითი წესით“ შემდეგ რამდენ სხვა ახალ-ახალ „კამპანიებს“ გამოვაბით კუდში თუ თავში ენერგიის შთამნერგავ ეპიტეტათ!..

— ეს მუშაობა „დაკვრითი წესით“ ჩაატარეთ! იწერებოდა რომელიმე სახკომი ან გლეხკომი.

— წერა-კითხვის უცოდინარეობა „დაკვრით წესით“ უნდა იქნას აღმოფხვრილიო, ბრძანებდა თავის დროზე სამაზპოლიტგანი. მართალია, სიტყვა „უცოდინარეობა“ მას ბევრჯერ გამორჩენია როგორც ზეპირ, ისე წერილობით ბრძანებაში და ამრიგათ გამოსდიოდა ბრძანება წერა-კითხვის აღმოფხვრის შესახებ, მაგრამ ესეც ხომ „დაკვრითი წესის“ წყალობით მოსდიოდა მას

ცნობილი მარელისის ქარხანაც ხომ „დაკვრითი წესით“ ავაგეთ, ტრამვაის მ[illegible] და სხვა მრავალი.

წელს გაზაფხულზე, მაგალითად, მე მიწაზე ერთი თოხის დაუკვრელად თითქმის მთელი ორი თვის განმავლობაში ენერგიულად „დაკვრითი წესით“ ვაწარმოებდი ეგრედწოდებულ „თესვის კამპანიას“ და ვერც თესლის, ვერც მუშა საქონლის თუ სხვა რამ საჭირო ინვენტარის უქონლობამ, ვერც გვალვამ, ვერც ჭყიქორმა და ვერც წყალდიდობამ ვერ შემიშალეს ამაში ხელი.

ამჟამად ეგრედწოდებულ თვითკრიტიკასაც „დაკვრითი ანუ „დაცხე“-ს წესით“ ვაწარმოებ, მხოლოდ, რაღა თქმა უნდა, სხვების წინააღმდეგ და არა თავისი თავისა.

ამას წინად ჩემ მეზობელ ქალთან მოპიხდა გასაუბრება, ისე ნამდვილად —„დაკვრითი წესით“. ამ ქალს მე დიდი ხანია ვიცნობ. მან დიდ ხანს, ზომაზე გადაჭარბებით ატარა დღენი და თითქმის წელნიც კი თავისი სიქალწულისა, რომ ბოლოს ერთ მშვენიერ დღეს, სრულიად მოულოდნელად, სწორედ „დაკვრითი წესით“ გაჰყვა თავის ეხლანდელ ქმარს, ეგრედწოდებულ— „მმაჩ“-ში, ეგრედწოდებულ —„ხელის მოსაწერად“. ქორწილშიც გიახელით. და რადგან მას შემდეგ დიდი ხნით არ მენახა, ვკითხე: „როგორ შეეთვისე ახალ ყოფას, როგორ ცხოვრობ თქვენს ქმართან?!“.

—-ისე, „დაკვრითი წესითო“, დარცხვენით მომიგო მან.

— როგორ თუ „დაკვრითი წესით“, არ მესმის, გავიოცე მე.

აღმოჩნდა, რომ ყოველდღე სამსახურიდან დაბრუნებული, ახლობელ სარდაფში გამოვლით, ეგრედწოდებული „დაკვრითი“ იგივე „გადაკვრითი წესით“ დამძიმებული იმისი ქმარი უიმისოდაც მომეტებულის სიმძიმით აღმართავს თურმე მის თავზე დამაშვრალ მარჯვენს, ხოლო თავისი სავარჯიშოს „დაკვრითი წესით“ შესრულების მიზნით, მარცხენასაც ზედ დაატანიებს თურმე „დოვესკასავით“...

მეწყინა.

— აღექით და თქვენც „დაკვრითი წესით“ განშორდით თქვენს უდიერს ქმარს- მეთქი, ვურჩიე მე „დაკვრითი წესების“ ამ ყოვლად უდანაშაულო მსხვერპლს.

მაგრამ, ეჰ რამდენს უნდა გაზდეს წამლად ჩემი ასეთი რჩევა?!.

ონისიმე.

კულტურული ზედმოქმედება

— ხედავ?
— რა არის? მამა სცემს თავის შვილს!..
— რა არის და, როგორც ჩანს, ჩვენ რომ ვფიქრობდით, იმ გზით არ მიდის კულტურული რევოლიუცია!..

„პრიპადკა“

რა ვქნა უმუშევარი ვარ, მომკლა პოლზე წოლამ;
„აგარაკზე გამგზავნეო“ დამიჩემა ცოლმა:
—ხომ ხედავ, რომ სიცხიანი დღეებია ერთობ,
აგარაკის ნაძვნარებში, მინდა, რომ გავერთო.
(ხალ მაქვს „ჩეთი“ კაპეიკი, დამიფარე ღმერთო).
ვაუბატონო, ემ შენს ხელში კარგი რა მინახავს,
ხიმშილი და სილატაკე შენ მუდამ თან გახლავს.
მუდამ უმუშევარი ხარ, ავადმყოფიც თანა.
შავმა მიწამ ჩაიტანოს ქმარი, შენისთანა...
(თითქო არაფერი მესმის, ჩუმად ვზივარ სკამზე,
და მინდა, რომ ფიქრი ჩემი გადვიტანო სხვაზე,
ცალი თვალით ცოლს ვუცქერი, ჯოხს არ სტაცოს ხელი,
კარი გადარაზულია და თავს ვერ უშველი).
—კაცო, მე შენ გეუბნები, რას უყურებ, რასა?
ხომ არ გინდა მაგ ბრიყვ თავზე, რომ დაგაჭრა პრასა?!
(ოხ, თბილისო, უმუშევრებს რას გვაბრუნებ, რასა?!)
აისესხე სადმე ფული, ოც თუმნამდე ერთად,
მეც მინდა, რომ ამ ზაფხულში გამოვეწყო თეთრად,
მსურს წავიდე აგარაკზე, დავისვენო მინდა,
(იანვარში, ნეტავ მაინც მოექსოვოს წინდა!)
აღარ ყოფნის მოთმინება, ვხედავ: ღელავს ქალი,
თავზე თურმე ჯოხს მიმიზნებს, ვერ მოვკარი თვალი...
და როდესაც მე ამბავი წამოვიწყე სხვაზე,—
რაც ძალა და ღონე ჰქონდა ჯოხი დამკრა თავზე;
უსულოდ ძირს გავიშხლართე; სისხლმა ითქრიალა,
ცოლმა რომ სისხლს მოჰკრა თვალი, მწარედ იღრიალა,
შემოცვივდენ მეზობლები: ეგვიპტო და ტასო,
თემმა ცოლმა თებრონიამ, მოახსენა ასე:
„პრიპადკით“ მყავს ქმარი ავად, მწარე ცრემლი ვღვარე,
თავი უცებ კედელს არტყა, მოდით მომეხმარეთ!

იანო.

„ახალი გეოგრაფია“

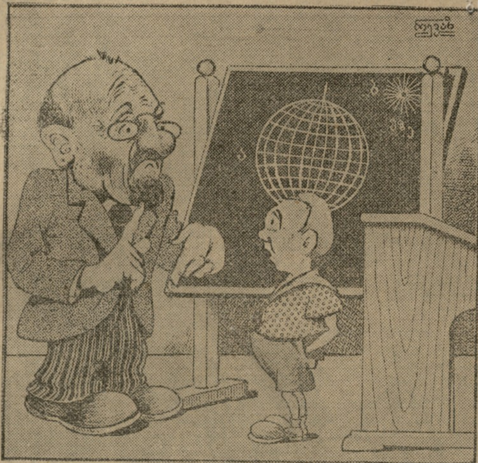

მასწავლებელი:—როგორ უნდა დაამტკიცო, რომ მიწა მრგვალია?

მოწაფე:—მაგალითად: თქვენ გინდათ რომელიმე დაწესებულებაში მიილოთ რაიმე ცნობა; შეხვალთ ერთ ოთახში, იქიდან წახვალთ მეორე ოთახში, მეორედან—მესამეში, მესამედან-მეოთხეში... ასე ივლით, ივლით და ბოლოს, როცა მთელ დაწესებულებას შემოივლით, ისევ პირველ ოთახში დაბრუნდებით. აქედან—ცხადია, რომ დედამიწა მრგვალი ყოფილა!

„დაწინაურება“

„თუჯფოლადრკინი“-ს სამქედლო განყოფილების მუშებს თავი მოეყარათ ქარხკომის ოთახში და ხმამაღლა ემუსაიფებოდნენ ახალგაზრდა კომკავშირელს. ეტყობოდათ, რომ ამ ახალგაზრდას რაღაცას ულოცავდნენ, ერთმანეთს ლაპარაკში ეცილებოდნენ, იცინოდნენ და ოხუნჯობდნენ.

— „დღეიდან კოტემ უნდა იზრუნოს სამქედლო განყოფილებაზე, მას უნდა დავაკისროთ ადმინისტრაციასა და მუშებს შორის მძაფრი კავშირის გაბმის საკითხი, რადგან დღეიდან იგი ჩარიცხულა პარტიის წევრად და მის სიტყვასაც მეტი მნიშვნელობა ექნება“. ლაპარაკობდნენ მუშები.

— „კოტე არ დაგავიწყდეს, საწარმოო თათბირზე დასვი საკითხი „სპეც - ტანსაცმელზე“. — განყოფილებაში პირსახოცები არა გვაქვს, კოტე, ეს საკითხი შენ უნდა მოაგვარო! — უჯრედში კოტეს უთხრეს:

— აბა, კოტე, მოგვილოცნია!, დღეიდან შენ ხარ პარტიის წევრი და მისი ავანგარდი. ეხლა უნდა დაამტკიცო შენ, შენი პროლეტარული სოლიდარობა, გაამართლო შენზე დამყარებული იმედები. გაცხოველებული ბრძოლა აწარმოვო კაპიტალიზმის, ბიუროკრატიზმის და დანარჩენ ყოველგვარ „იზმების“ წინააღმდეგ. გაილაშქრე ბურჟუაზიის წინააღმდეგ, დროა გადავიდეთ სიტყვიდან საქმეზე!...

ქარხკომის მდივანმა აღფრთოვანებით ჩამოართვა ორივე ხელი კოტეს, აკოცა შუბლში, მოიწმინდა გალსტუკით ცრემლი და აკანკალებული ხმით უთხრა:

— მე მუდამ დარწმუნებული ვიყავი, რომ შენში არ მოვსტყუვდებოდი. დღეს ეს იმედი შენ გამიმართლე და, ვფიქრობ, რომ შემდეგში შენ, როგორც პროლეტარულ მასების წარმომადგენელი, მუშის და გლეხის შვილი, ერთგული და ფხიზელი დარაჯი იქნები პროფესიონალურ კავშირისა ,მის იდეიას და მიზანს არ უღალატებ და მტკიცეთ დაიცავ მის ხაზს. კოტეს ყველა ულოცავდა დაწინაურებას. მხოლოთ ცოლს არ მოსწონდა ეს ამბავი. — აქამდე სახლში მხოლოდ საღამოობით გხედავდი — ეხლა, კი იქნება სულ მთლად გადაივიწყო ოჯახი,—უთხრა მან და მორთო ტირილი.

მეორე დღეს უჯრედის მდივანმა გაიხმო კოტე და უთხრა:

— აბა, კოტე, როგორც მოგეხსენება, ჯერ-ჯერობით მსოფლიო პროლეტარიატს სავსებით არ დაუმარცხებია დასავლეთ ევროპის კაპიტალისტები და დროებით ბურჟუაზია მაინც განცხრომაშია, ამიტომ უჯრედმა ხმის უმრავლესობით ერთხმად დაადგინა, ჩაგაბას რემედსავიაქიმის მუშაობაში. ამასთან ერთად, უნდა უხელმძღვანელო კედლის გაზეთს, მოაწყო ისტორიული ექსკურსიები და, რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია — მტკიცეთ უნდა ჩაატარო მუშაობა ქალთა შორის. „ქენორგანიზატორი“-ს მოვალეობას, უჯრედის აზრით, შენს მეტი ვერავინ შესძლებს.

იმდენათ, რამდენათაც თქვენ უჯრედის მიერ დანიშნული ხართ „ქენორგანიზატორის“ თანამდებობაზე, — უთხრა ქარხკომის მდივანმა, — და ჩვენს ქარხანაში ვრ

თითქმის ყველა ცოლები უპარტიო და წერა-კითხვის უცოდინარია, თქვენ წილათ გხვდებათ იყვეთ მათი დელეგატი. გირჩევთ „დელეგატკათ“ ხმების უმრავლესობით ერთხმათ“.

— შენ პარტიული კაცი ხარ, ქარხკომშიაც ქალებმა „დელეგატკათ“ აგირჩიეს, ყველა ანგარიშს გიწევს, უთხარ შრომის დაცვის კომისიას ფანჯრებში მინები დროზე ჩასვან, სანამ არავინ გამხდარა ავად — ეუბნებოდენ მუშები კოტეს.

ცოლმა კოტეს მეორე დღესვე განუცხადა:

— ქალებით!... აი რითა ხარ შენ დატვირთული ქარხანაში. ამიერიდან ამ ქალებმა მოგიმზადონ სადილი; მე კი თავი დამანებე. —რა ქირათ მინდა ქმარი, რომელიც კვირაში ერთხელ შემოდის ოჯახში და, ამასთან ერთად, „დელეგატკაა“?!..

— ჩვენ მოგვდის ცნობები, — უთხრეს კოტეს უჯრედში, — რომ თქვენ კვირა-უქმე დღეებს სახლში უნაყოფოთ ატარებთ!

— მართალია, მაგრამ, ეს ხომ დასასვენებელი დღეებია?!! სცადა თავის მართლება კოტემ.

— რას მიქვია დასასვენებელი დღე? — არავითარი დასასვენებელი დღეები არ არსებობს პარტიის მუშაკისათვის მანამდე, სანამ ჩვენს წარმოების ნაყოფიერებას არ აწევთ საჭირო დონემდე!

დამატებით კოტე მოამაგრეს კომკავშირის უჯრედს. კომკავშირმა გამოყო იგი პიონერთა მე-18 ჯგუფის მეთაურათ. პიონერებმა დანიშნეს საბავშო ბაგაში „საპატიო ძიძათ“ და ბაგამ კი კოტე აირჩია „საპატიო ბებიათ“.

კოტე ხშირათ პიონერთა ჯგუფს უძღვებოდა წინ და გულმოდგინეთ ურტყამდა დოლს. მართავდა საბავშო ბაგაში საერთო კრებებს, დაჰყავდა ექსკურსანტები სხვადასხვა მუზეუმებში, ესწრებოდა მრავალ კომისიების სხდომებს, კონფერენციებს, ყრილობებს, საერთო კრებებს, თათბირებს და სხვადასხვა.

ჩამოდნა კოტე სანთელივით. ამხანაგები და მეგობრები ველარ სცნობდენ მას. ღამის თორმეტ საათზე სახელდახელოთ გადაყლაპული ორიოდე ლუკმა იყო მისი სადილიც, საუზმეც და ვახშამიც...

ჩაფიქრდა....

ერთხელ, როდესაც, მუშაობის შემდეგ, დაქანცული დამაშვრალი და მოშივებული კოტე მუშების ერთ ჯგუფს უნდა გაჰყოლოდა მუზეუმში, ქარხნიდან გამოსვლისთანავე მიანება თავი ჯგუფს და სახლისაკენ მოჰკურცხლა. გზადაგზა კოტე თავის-თავს ესაუბრებოდა და ხელებს უსიამოვნოდ იქნევდა. გამვლელებს კოტე შერყეული ეგონათ და განზე იწეოდნენ. კოტემ ვერც კი მოასწრო მოსაზრება, თუ როგორ მივიდა სახლში. სული მოითქვა მხოლოდ მაშინ, როდესაც სახლში ბავშის ტირილი მოესმა და მაგიდაზეც დიდი ჯამით ცხელი კერძი დაინახა. მოუჯდა მაგიდას და ხმამაღლა წამოიძახა:

— მორჩა!.. გათავდა!.. გადავწყვიტე... ცოლი თითქოს მიხვდა ქმრის სიტყვების მნიშვნელობას, სიხარულის ცრემლი მოერია, დაუდგა ქმარს წინ დიდი ჭიქით ღვინო და გაექანა სამზარეულოსაკენ კოტესთვის ხაჭაპურის გამოსაცხობათ ასეთი მნიშვნელოვანი დღის აღსანიშნავად.

ჭინკა.

— ერთმა ქადაგმა მითხრა, რომ მალე დაგიჭერენო!
— ალბად გაუგია, რომ შენ ფულები გაქვსგაფლანგული.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

იმედი

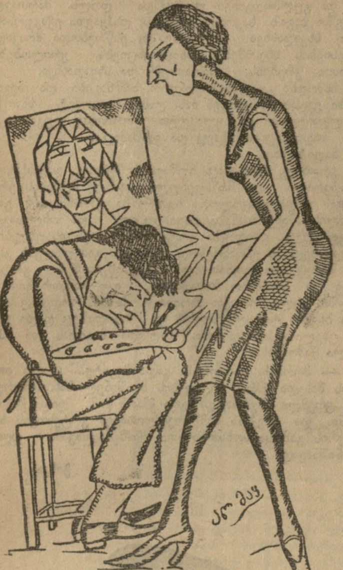

ᲙᲚᲘᲔᲜᲢᲘ (მხატვარს):—უი! განა ასეთი საშინელი ვარ?

— თანამედროვე ახალი მხატვრობა ასეთია!

— ცარგი მხატვრობა ყოფილა, კარგი შენ მოგივა!

— ეგებ ეხლა მაინც მელირსოს ოთახი... რაღაც თვალცრემლიანები ბრუნდებიან სახლის პატრონები.

ნასწავლი შვილი

„ენაცვალოს მამა ჩემ კოლიას, სულ მთლად მოიარა რაც საქართველოში კლასები იყო. შარშან უნივერსიტეტშიაც შესულიყო, მარა სხვებსავით კი არ დაბერებულა შიგ, იმ დღესვე გამოსულიყო ისევე. ეხლა მითვლის ამ ორ კვირაში ცხრაწლედს დავამთავრებო, კიდევაც განდება 25 წლის. იმისთანა თეთრი საყელო და „გალკტუკი" აქვს გაკეთებული, რომ ვერ იცნობ, თუ ეს კოფელელიაო. ყოველ კვირაში ფულს მითვლის, ახლა შემომითვალა: — მამა ჩემო, ხარები გაყიდე და გამომიგზავნე ფული. მე, რომ ჩამოვალ, მაშინ ტრაქტორს ჩამოვიტან და ტრაქტორში მაგისთანა ფიცხი ხარები მაინც ვერ იმუშავებენო.

„ავშენდი კაცი, რავა დავზოგავ ფულს, ორი კვირის შემდეგ რა შვილი მეყოლება! ულვაშებიც მოპარსული აქვს, ერთი სიტყვით ვერ იცნობ, თუ ჩემი შვილია, ასეც უნდა იყოს. „ის ურჩევნია მამულსო, რომ შვილი სჯობდეს მამასო" — ჩემი შვილი კი მამას კი არა, ბიძასაც სჯობია! — ასე ლაპარაკობდა თავის სახლში სოფლელი გლეხი, ივანე რომელსაც შვილი სასწავლებელში ჰყავდა და ტყავს იძრობდა მისი სწავლისათვის.

ᲘᲕᲐᲜᲔᲡ ᲨᲕᲘᲚᲘ ᲙᲝᲚᲘᲐ ᲡᲐᲡᲬᲐᲕᲚᲔᲑᲔᲚᲨᲘ

აბა, კოლია ჩერჩეტიშვილო, ადექი; საქართველოს ეკონომიურ გეოგრაფიაში მაინც მიიღე კარგი ნიშანი; სირცხვილია, რომ ამ საგანშიაც ცუდი ნიშანი გქონდეს. ხომ იცი ეხლა უკანასკნელი გამოძახებაა.

— მივიღებ, ბატონო, რავა არ მივიღებ თუ კი დამიწერ!

— აბა დამისახელე, მტკვრის შენაკადები?

— მტკვარს ერთვის, ბატონო, რიონი, ცხენის - წყალი, აჯამეთი; ყვირილა, ზესტაფონი.

— რას ამბობ კაცო! თითქმის ჩემი ხნის იქნები და ნუ თუ ის არ იცი, რომ აჯამეთი მდინარე არ არის? რიონი დასავლეთ საქართველოშია მტკვარი კი აღმოსავლეთში.

— ყოველ შემთხვევაში, ბატონო, ნათესავები მაინც არიან; ელსადგური რიონზედაც კეთდება.

— დეილუპოს შენი ნათესავებიბა, თბილისში რამდენი მცხოვრებია მითხარი?

— არ დამითვლია, ბატონო, და ქე იქნება ერთი ოცი მილიონი.

— კაცო საქართველოში სულ რაღაც ორი მილიონ ნახევარი მცხოვრებია და თბილისში საიდან იქნება ოცი მილიონი? შენი დედ-მამაც იტყვის შვილი მყავსო! ეს იქნებ იცოდე — მიჩვენე ქუთაისი რუქაზე.

ფიქრის შემდეგ კოლია უცბად წამოიძახებს.

— მართლა ბატონო ქუთაისი 10 მაისს ქე არ დეიწვა! სადღა იქნება ქარტაზე?

—:—

წლის ბოლოს კოლიას შესახებ ბევრი იმსჯელეს და დაბოლოს გა-

დაწყვიტეს — მიეცათ მოწმობა, რად გან ისევ ჩვენ შეგვაწუხებს, თავის უცოდინარობითო. კოლიამ კი ეს ამბავი სწრაფად აცნობა თავის დედმამას და შეუთვალა, რომ მოვდივარ ამა და ამ რიცხვში და ერთი კარგი ყამპანია მოამზადეთო.

დიდი ლხინი გადიხადა ივანემ შვილის ჩამოსვლის გამო.

— რამდენი კლასი გაათავე ბიძია კოლია? — მორიდებით შეეკითხა ერთი გლეხი.

— ეხლა ბიძია კლასები აღარ არის, ახლა არის წლედები, და მე გავათავე: ჯერ ოთხწლედი, შემდეგ შვიდწლედი, ხოლო ეხლა კი ცხრაწლედი, ე. ი. სულ ოცწლედი; რომ ცარგად არ შემაცადინებია, თვრამეტ წელიწადში ოცწლედს ვინ დაას რულებს?!

— შენ გენაცვალოს ბებია, რა გენიოსი და ფილოსოფოსი ყოფილხარ! — უთხრა ბებიამ და მოეხვია კისერში.

ძგმ-უნტი.

როგორ გაპოტრდა არტო

იმ ქუჩაზეა არტო,
ქონდა ლამაზი დუქანი.
იგი ვაჭრობდა მარტო,
მიტომაც იყო მსუქანი.
როს გაიგონა ერთ დღეს
მან ინტერნაციონალის მოტივი...
მალე გაუხსნეს გვერდზე
წითელი კოოპერატივი,
ჯერ კოოპერატივს, როცა
არ ჰქონდა ბევრი ფული,
ის იყო მეტად მორცხვად
არ მოსდიოდა გული.
მაგრამ უყურეთ დუქანს
სულ უკან მოსდის ბედი
და ჩვენ არტოსაც მსუქანს
ძვლებზე მიახმა ფერდი.
მალე ამოჰკრეს კუდში.
დაავდებინეს დახლი.
ეხლა კი მას „ქილ-სუდში".
სულ ჩამოართვეს სახლი
ეხლა ქუჩაში დადის
და განუწყვეტლივ ტირის,
ის თავის ბედს უქადის:
სემიჩკას, კრემს თუ ირისს!..

მილტონ.

ჭიათურა

ქალაქის თეატრის მოაწყვა
თქალუწვდენელი ჯარია,
წარმოდგენას სდგამს სუყველა:
მაქსიმე, პეტრე, დარია!
თეატრის საქირავებლად
ხალხი სდგას „ოჩერედშია",
ბილეთებისა წიგნაკი
ყველას უჭირავს ხელშია!
შემოგესევა კისკისით
ქალების ლეგიონია:
უკან დახევა უარი,
გაგივა, ვითომ, გგონია?!
უმუშევრობა მძვინვარებს,
ერთობ სჭირს პურის ფულია,
ამდენ ბილეთის ყიდვითა,
ძმავ, ძალა წალებულია!
ქუჩები არის შეკრული.
მოგდევენ ფეხდაფეხადა,
გულით გინდოდეს ძალიან,
ვერ დაემალვი ვერსადა!
„სობესი" გახდა თეატრი,
არვინ დაგიდევს არასა,
ქალაქს კი რა ენაღვლება,
პროცენტებს იღებს, ფარასა!
წარმოდგენები მასხრული,
ხალტურა ერთობ ხშირია,
ფუი, ასეთსა ყოფნასა,
მას დიდი დაგვა სჭირია.

ძვ.

ქალაქის სანიტარიისათვის

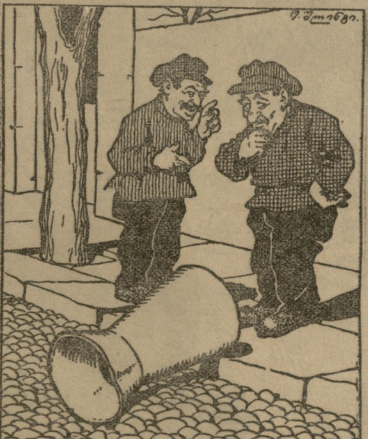

— აბა, გამოიცან—სანაგვეა თუ სანამწვავე?
— არც ერთი და არც მეორე... სალვინე უნდა იყვეს.
— საიდან სჩანს, რომ სალვინეა?
— ვერა ხედავ—გზის პირში რომ გადაჩეხილა და ...სე განისვენებს!

ცოლის „სოკრაშჩენიე"

ჩემი ცოლი გახუნდა,
მომეწონა ქენია;
ოჯახში კი შემექნა
ცუდი „პალაჟენია".
გადავწყვიტე ეშმაკად
ცოლის—„საკრაშენია"
მალე ვპოვე მიზეზიც,
ცხონდა მამაშენია.
ერთ დღეს რიღაცისათვის
დაეხარჯა ფულია;
შევუყვირე ხმამაღლა:
„რას ჰგავს? რა მორთულია?
კაცმა უნდა ამოგდოს
პირში მაგრად ვოქები.
„მამამ კარგად დაგტოვა",
ფლანგე ჩემი გროშები.
დღეის იქით მე შენი
აღარა ვარ, იცოდე;
ხელსაც აღარ წაგავლებ,
ცეცხლშიაც რომ იწოდე

—:—

მეორე დღეს პოვესტკა
მომივიდა ბინაზე:
„ქენადელი" მიბარებს
ჩემი ცოლის ქინაზე...
გამოვცხადდი. კოდექსი
თვლაწინ გადმომიფურცლეს,
ყველა პუნქტი გამაცვნეს,
თვალი ამომიკურცხლეს.
ჯამაგირიც გამიგეს
და გამოჰკრეს ფრჩხილები
მესამედი წაიღეს
ჩემი ნაცოდვილები...
ასე ცუდათ გამიხდა
ცოლის „სოკრაშენია":
ძველი ცოლი გამშორდა
და სხვას გაჰყვა ქენიაც...

ძნელოლლო.

თანამედროვე სერობა
ანუ
თანამედროვე მწერლობა

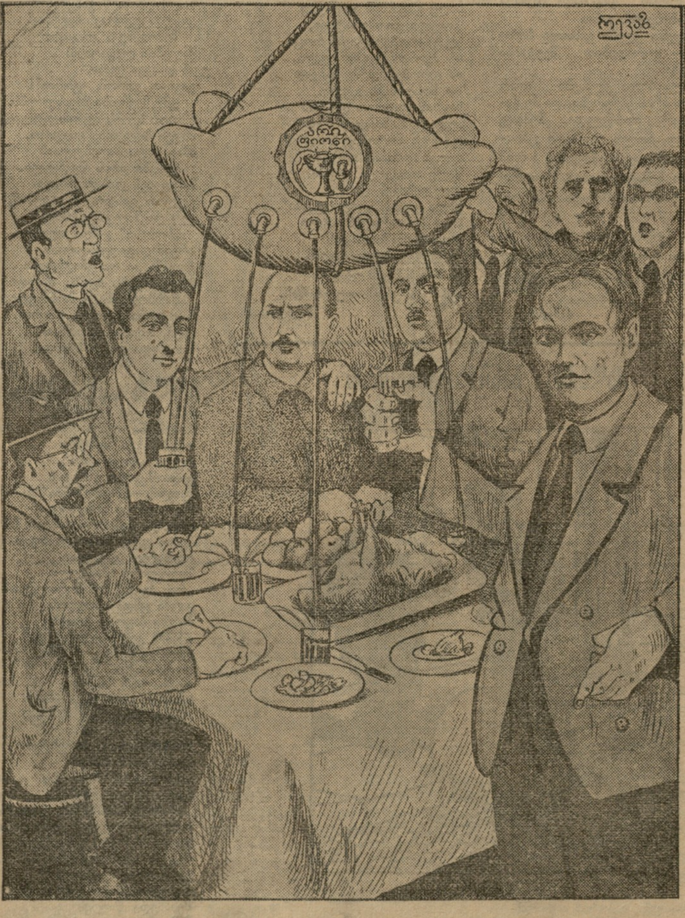

„სუვით ამისაგან ყოველთა ცხოველი, რამე თუ ესე არს „სასუმელი" ახალი, ტიკისაგან ძველისა, მოსაპოვებ-ლათ „ცოდვათა"...

წრეს გადასული-თარსული ლენინიც კი მოსაწყენია

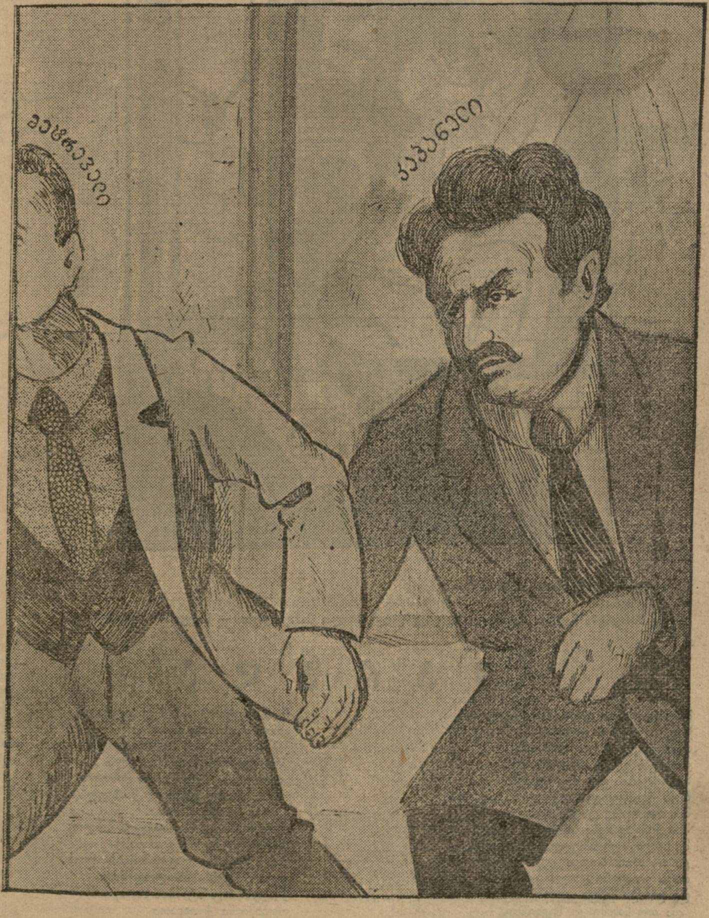

— არ ვიცი, ღმერთმანი, ამ ხალხისა ვერა გამიგია რა. ასეთ სუფრას, განა კაცი მიატოვებს?!
— ეჰ, შენ რა გაგეგება ეკონომიურ პოლიტიკისა კულტურულ რევოლიუციაში. ესენი ძველ სუფრას თავს ისე არ დაანებებდენ, უკეთესი ახლის სუნი რომ არ მოსდიოდეთ..

ეროვნული ბიბლიოთეკა

დიალოგი „მეშჩანობაზე"

— ხედავ? აი ნამდვილი მეშჩანობა!..
— მაშ შენ...
— მე მარცხენა ხელით რევოლვერს უჩვენებდი, ხოლო მარჯვენათი— საკუთარ საწოლს.

შარადა

ხელმწიფე და თვითმპყრობელი
წაულია ეშმაკს ყველა,
არის ბნელ ძალთ მიმხრობელი,
რომ განაგრძოს ხალხის წველა...
ბოროტების ტახტზე იჯდეს,
რომ ქვეშევრდომთ წელში ზნექდეს,
მის რისხვაზე ცა განრისხდეს,
მის ჭექაზე მეხი სჭექდეს!..
მე ხელმწიფე მძულდა და მძულს,
ეს არ არის ბოდვა კვეხნის,
თავს ვევლები ყველა კუნძულს
და დარდი მაქვს ყველა ქვეყნის,
და თუ სადმე კი შევნიშნე
მეფობა თუ მეფის ტახტი,
აღშფოთებით ხელს მივიშვერ,
ბლმართული მიმაქვს ლახტი,
რომ ძირიან-ფესვიანად
ამოვაგდო ტახტის ძირი,

რომ ხალხს ეპყრას ბჭე სვიანად,
ერთი იყოს მისი პირი!..,
მაგრამ... მაგრამ შარადისთვის
არას დავდევ მეფის სახელს,
სპარსეთშიც წაგიყვანთ მისთვის,
ორის ერთად გაგხდით მნახველს.
ერთია და სტუმარია,
რთულ წოდების მოგვცეს ბოლო;
მასპინძელიც იმ გვარია,
მანც წოდება დაგვთმოს, ხოლო!..
ფუი ეშმაკს!.. მხოლოდ მათი
წოდება თუ შტამპის აზრა,
ოთხხმიანი ქეთავათი
იპოვნა და გაიძაგრა!
ახლა თავიც წავასხეპოთ,
თავი, ბოლოთ, რომ უგია;
თუ სხვა ეყვის საარსებოთ,
მეფის ეს რა აუგია.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საქმის „გამჭიანურებელი“

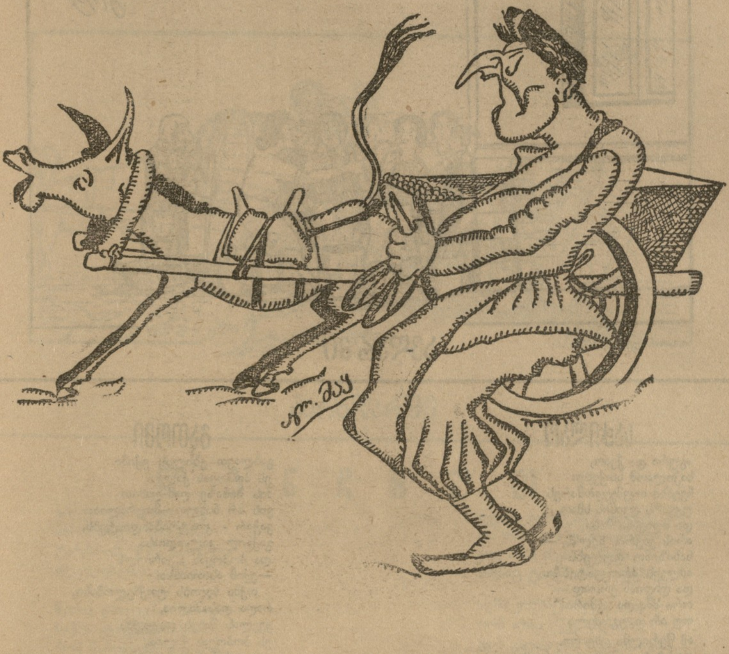

— ბალიეე... ბალიეეე... დესიატ კაპეი ჩერეშნი-ეეეე...

რომ ფეხები თავად ეწყონ,
თავიც —ფეხათ, საწყის—ფუძეთ!.
საზღაურიც აწ მიეზღოს:
აილეთ და წააქუცეთ!
ხოლო თავი სამი ასო
ჩვენ შეგვრჩება, ის ჩვენ გვინდა!
ახლა, თვალი თუ შეასწრო,
ნახე, ხიდან რა გაფრინდა?
ჟივილითა და ხივილით
თავს რომ ესხმის იმის მტოებს,
ჩინჩახვს ივსებს მწიფე ხილით
ბუკენკავს პურს არ სტოვებს;
საშინელი ქურდი არის
აბეზარი გლეხის ყანის,
ბაღის, თუ მსხლის, მსხმოიარის
ბეღელის თუ სახლის ბანის.
ესეც ოთხი ასოთია
საწერი თუ საკითხავი,
მაზეც ალიაქოთია:
ჩამოსხეპეთ მასაც თავი,
და დანაშთი ორი ანბნით
ჩვენ შარადაც დავათავეთ.

ყურადღებაც თქვენი სხვაგნით
მოიღეთ და მოიმკლავეთ!
დონის პირა რაიონი
დღეს ასეა დანარჩმევი,
საიდუმლო და „იოლი“
ხერხით სპეცთა გამომრჩევი.
ახლა დიდი პროცესია,
ჩვენში, მასზედ რომ სწარმოებს!
არ გეგონოთ კონცესია,
ვსჯით იქ სპეცთა მუხთალ ბრბოებს,
რადგან მათაც მეფის რეჟიმს
თუ მტერს მისცეს სული—ფულში,
ჩვენც მოვუხმეთ დაცდილ ექიმს
გავუსინჯეთ ზრახვა გულში.
და რომ საქმეც არ ჩაექლათ
იმ გულიდან ღვარძლის ნთხევით,
მივიჩნიეთ თვალში ეკლათ
ხელიც ოხრად დავადევით!
აწ თავის თავს დააბრალონ
რაც მოიმკონ დანათესი;
ბნელი საქმე თუ დამალონ,
მაშინ დაჰგმონ ჩვენი წესი!...

ენუქა.

ქ უ თ ა

ავდარში

საჭილაო

აგური და ქვაო,
საჭილაომ სთქვაო:
ჩვენსა თავმჯდომარეს
უყვარს ღვინის სმაო.
და მდივანი მისი,
არის ვაჭრის ხელში —
სახაზინო ფულებს
აძლევს პროცენტებში.
და დადიან ერთად
ორი ძმა და „გმირი!“
თუ არ დაუგრძელა
ამ წერილმა ცხვირი.
ფოსტის გამგეს ვკადროთ
სიტყვა ორჯერ ორი!

კაცო, ამ წერილებს
ვინ ხსნის — მითხარ, სწორი.

რედაქცია ასე — —
თუ გაშინებს ძმაო,
ფოსტის ნაცვლად ზიდე
აგური და ქვაო.
„ეპო“-ს გამგე ათჯერ
მოგზაურობს თვეში!
ხალხის საწყალ ფულებს
(სისხლი მოსდის ხელში)
წავა—ცარიელი
დაბრუნდება ისევ!

სეირნობაც არის
დიდი მოხალისე.
აირია ირგვლივ,
მგონი ყველაფერი!
ზოგი ალთას მიდის,
ზოგი ასე მღერის:
მოგვეველინა „სპეცათ“,
ვიღაც ბულალტერი!
მუშურ ქარხანაში,
არის მუშის მტერი.

მანგელი ბზიკი.

ბათომი

გახლავთ კბილის ექიმი
ეს პოპოვას ქალია.
მის ბინაზე ღამ-ღამით
ვის არ ნახავთ—მთვრალია:
ვაჭარ - კონტრაბანდისტებს,
გაქნილ კალანდიასა
და პოპოვას „ტარიელს“
—ექიმ ასათიანსა.
თქმა სჯობს უთქმელობასა,
რაღა დასამალია.
ყველას მახეს დაუგებს
ეს პოპოვას ქალია.
ყავახანის ვაჭარი
მისი სახლის - პატრონი
ყველაფერში ხელს უწყობს
(სარგებელიც აქვს მგონი!).
ქეიფი, დროს-ტარება
მუშტი - კრივით თავდება;
მიჰყავთ მილიციაში
თუ საქმე გამწვავდება, —
მაგრამ მუდამ. ფარველობს
პოპოვას კალანდია!
(ქალსა ეკურკურება,
კაცი დარდი - მანდია).
ორ ალაგას მსახურობს
კალანდიას წყალობით...
ეხლა დროა მივადგეთ
ასათიანს გალობით,
ასათიანს ექიმსა
ქირურგად წოდებულსა,
ხშირად ნახავთ ამ ქალის
ცეცხლით აღმოდებულსა.
ჩაჯდებიან ეტლში და
(ეტლი სახაზინოა)
მიჰქროლავენ იქეთკენ
სადაც ქეიფი ღვინოა.

ხვლიკი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ისი

პარგდარში

ლ ა ნ ჩ ხ უ თ ი

არიქა, ვერ მოვითმინე
არ ამემღერა სტვირია;
ტარტროზ, შენი ჩამოსვლა
აუცილებლად გვჭირია.

—:—

ნურც დააყოვნებ ჩამოდი,
საქმე გვაქვს გასაჭირია,
რომ წამოხვიდე, გეთაყვა,
ჩანგალი,ცოცხიც გვჭირია.

—:—

ჩანგალი გამოგვადგება
მავნე პირების საჩხვლეტად,
და რკინის ცოცხი გვჭირია
ზარმაცთა გამოსახვეტად.

—:—

სულ ყოველ დარგში შევიდეთ
ყელმოღერილი სტვირითა,
და ვათქმევინოთ სუყველას
ცოდვები თვისი პირითა.

—:—

ჯერ შევიაროთ გლეხკომში,
მოვინახულოთ ყველაო;
მგონი გაიგო შალიკომ,
უკვე აუტყდა ხველაო.

—:—

გვითხარი, ჩემო შალიკო,
როგორ მზრუნველობ ხალხსაო
ქვრივ-ობლებს რომ არ ეწევი,
ამას სჩადიხარ რასაო.

—:—

ფული ღარიბებს ეკუთვნის
და რათ ასესხე მდიდრებსო,
ვაი, რომ ასეთ საქმეში
ისინიც ტოლს არ გიგდებსო.

—:—

აღმასკომშიც შევიაროთ,
რომ არის იქვე ახლოსო,
დიდ კაცისავით მჯდომარეს
ვნახავთ სევერის ვასოსო.

—:—

სამკითხველო რომ მიკეტეთ
და აღარ ფიქრობთ გაღებას,—
ეგებ აპირებთ ლანჩხუთის
სხვა სადმე გადალაგებას.

—:—

კოოპერატივსაც ვესტუმროთ
(თუ რომ ეს სტვირმაც ინება),
აპოლონ ვნახოთ და ვკითხოთ:
—რად იცი ხალხის გინება.

—:—

ეხლა ჩავიდეთ ბაზარში,
დომენტი ვნახოთ ჩვენია.
საბრალო ქალის დაჭრისთვის
მგონი აღარც კი სცხვენია.

—:—

ბევრი სხვა მსურდა შემემკო,
რადგან ვიმდომე შემკობა,—
მაგრამ სხვა დროსთვის გადავდოთ
და დღეს კი ესეც მეყოფა.

გრ. ლაშის-ღელელი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ცნობათა მიღება

ნალვერდალს

თქვენი ლექსი „გაბედნიერებული“ არ იქნებოდა დასაწუნი, რომ ცოტათი მაინც ენა იყვეს სუფთა, თანაც მოკლე. თემა კარგი გაქვთ აღებული: ცოლის თხოვნას „ნახვა“ და „ნახვას“, რომ ხარჯი მოყვება, მავნებელი ჩვეულებაა. გეთანხმებით. გურულ სცენად უფრო მოკლედ ეს კარგი იქნებოდა. ლექსად ისეთი აღარ გამოდის. საინტერესოა შემდეგი ადგილი:

„დაკაპასდა ჩემი ცოლი, დაწყევლილი მარიკაი,
წინდღით ყველა ამოსწყვიტა: გოჭი, ბატი, ვარიკაი“...

მხოლოდ ცოტა ეჭვი გვეპარება ინდაურის შესახებ. ნუ თუ ეს საპატიო სულდგმული, ინგლისური სიჯენტმენითა და ისეთივე სიტლანქით სავსე, აკლდა თქვენს სუფრას?!.. თქვენ ჰო, მაგრამ მარიკას ეს რაღაც არ შეშვენის.

ვა.

ზვანელს, ოზურგეთი

პომპოლიკს

ზვანის სკოლის კომისიას სძინებია; ჩამორეკეთ სკოლის ზარი!

„შესალობათ ეზო გასცვს
და მონახეს იაკინთე,
უვირაში ექვს დღეს ქეიფობს?“...
შენც მეშვიდეს მიაკითხეთ:
„აივანს თუ თხები სვრიან“,
იაკინთე შენ თვით ითხე!...

სითხე.

ხიდისთავში

თქვენ, ჩემო ხლუსტო, ხზოის თავო, ოხონდორიკო,

„მომხმარებელს ეშინია,
საქონლის რომ ჰკითხოს ფასი,
ვაჭრებს ფართალს უსაღებენ,
იქ (კოოპერატივში) ყველაფერს ეკვრის ხავსი“-ო.

წყალწაღებულისათვის ხავსიც დიდი ნუგეშია. და ქვევით თქვენ განაგრძობთ თქვენს ამოცანაში:

„ყველასათვის ცნობილია
მუდამ არის იგი მთვრალი
უხეიროთ იცის კვანწვა
და სახეზე აქვს მას ხალი“-ო.

ჩვენც სწორედ ამ ხალს მოვერიდეთ, თორემ გამოცანას უეჭველად დაგიბეჭდავდით. განაგრძეთ წერა.

სოქალი.

ხლუსტს და ოხონდორიკს

აგარაკი ორკე (ოზ. მაზრა)

თქვენ, ჩემო ხლუსტო, ხზოის თავი, ოხონდორიკო,
„ხართ უსინდისო, უნამუსო, ურცხვი, წყეული
ზელვრებათ შმორი, თავპირიდან გადმორწყეული,
თქვენშივე რჩება შავი იმტა, უთადარიგო!...
გიყვართ მუდრეგი შავი დათვა, ზიზლის ბარჯგებით,
ლაფი თუ ნახეთ, შიგ თავს ჩარგავთ, შემდეგ—ჩასხდებით;
რამდენი გახსოვთ ნიგვზის ხესთან მისვლა ჯიქურად,
სადაც თქვენ თავი გაგიხდიათ თქვენვე ბითურად?!..
გაქვთ ორი პირი გალებული, წუმპის ბარგული,
იქნებ ერთია, თავიც ერთი, ზედ თმაც წითურად,
რაა თვალები! ბაყაყსაც აქვს გადმოკარკლული,
თავში კი ტვინი შვრიად არ ღირს ერთ სათითურად!..
თქვენ თუ შენ, დღეს ეს სონეტი გაახლეთ, ნაცვლად,
და თუ ჭაობით შადრევანი კვლავ ითქრიალებს,
არც ჩვენ დაგხვდებით ვალდებული შაქრად თუ თაფლად,
რადგან ქვეყანა, ჩემო ხლუსტო, ნიჭზე ტრიალებს!..“

ავტაროხი.

შაკოს.

თქვენს „ცოლი აგარაკზე“-ში კარგია:

„რა მეთქმოდა: ერთი თვე
ჩიხოტკა გამიჩინა,
ის დაჩაზე მე კი აქ
გავხმი, როგორც ვიჩინა“...

ყველაფრიდან სჩანს, რომ ეს ვიღაც ვი-ჩი-ნაა, ჩინელია. სასურველი იყო მისი სურათიც გამოგეგზავნათ, რათა სიგამხდრისა და სიგამხმრის ეს ძლიერი გამოხატულება ჩვენი მკითხველებისთვისაც დაგვენახვებინა. უამილიუსტრაციოთ ვინმე დოყლაპია აიღებს და თქვენ „ვეტჩინას“ ანუ მსუქან ღორს მიგამსგავსებს.

ლორდი.

დათო დუდუჩავას

გეტყობათ, რომ მღვდლების დიდი ჯავრი გჭირთ, მაშ, ამ ახალი „საღვთო წერილის“ ნაცვლად, მოგვწერეთ რამე თანადროული და საინტერესო მღვდელთა და მათ ამყოლ-დამყოლთა შესახებ, მათი ცოცხალი მოქმედებიდან, მათი ახალი პირობებისადმი დამოკიდებულების შესახებ.

იქს.

„ტანკას“

თქვენ იწერებით: „მინდა მოგწერო ამ ჩვენი კუთხის ავი და კარგი, თუ რას აკეთებს წარმოების სხვადასხვა დარგიო“. სურვილის წინააღმდეგ რა გვეთქმის, მაგრამ ამ ლექსში კი ეს არა სჩანს. აქ ლაპარაკია ს. ბოხვაურში ცეცხლის გაჩენის ერთ - ერთ შემთხვევაზე. რაც უნდა ძლიერი არ ყოფილიყვეს ხანძრით მიყენებული ზარალი, როცა ცეცხლისმქრობელი რაზმის უფროსი ასე მსჯელობს:

„რა გვეჩქარება, ხეზედ ავიდეთ და უთვალთვალოთ,
თუ ცეცხლი თითონ როგორ ჩაქრება“-ო.

ჩვენ მაინც მიზანშეწონილად მიგვაჩნია ლექსის მოთავსება, ვინაიდან ამჟამად ცეცხლი, ალბათ, უკვე ჩამქრალია. რაზმის უფროსი თუ იმ წუთს მთვრალი იყო და „ცეცხლი“ თითონ ეკიდა, ესეც შემთხვევით აიხსნება. სტიქიამ, ალბათ, პირი შეჰკრა შეგნებულ მეთაურობის წინააღმდეგ. საყვედური ეკუთვნის თვითონ რაზმს, რომელიც ცეცხლის შორიდან შემყურე ადგილიდან არ იძროდა, და რომელიც, რაც უნდა იყვეს მაინც კოლექტივია. არ ვიცით მხოლოდ, გაკვირვებაში რისთვის ჩავარდა მასა? თუ ეს მასა მშრომელი გლეხობა იყო, რომელსაც ზარალი მოელოდა ცეცხლისაგან, გასაკვირი რა ჰქონდა? ხელი უნდა გაენძრია და საქმეს მიშველებოდა. ანდაზაა: ჰღმერთი რას გიშველის, თუ თითონ ხელს არ გაანძრევო“. ეს ანდაზა ახლა ასე უნდა შევსცვალოთ: „ცეცხლისმქრობელი რაზმი,

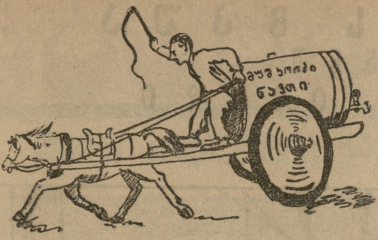

გახწი, გაფრინდი მუშკოოპის ცხენო,
გადამატარე ყველა ქუჩები;
ხომ ნაცადი ხარ, მერანო ჩემო,
რომ ერთ წუთითაც მე არსად ვდგები.

რად გავაჩერო ხუთი კაცისთვის,
როცა იქ ყველა ერთად გროვდება?!
გახწი მერანო, ალთქმულ ადგილას,
ნავთი იქ უფრო კარგად საღდება.

მით უფრო —მისი უფროსი რას გიშველის, როცა ის კიდევ მთვრალიცაა იმავე დროს, თუ ხელს არ გაანძრევ?!".

მოხი.

მელა-კუდას

მაგ თქვენ ღანირ-ჭაგანში თუ ყველა ასე ცუდია, თქვენ რა წითელი კოჭი ბრძანდებით. თუ წერა გინდათ მოგვწერეთ კონკრეტიული შემთხვევათა შესახებ რაიმე ცოცხალი ცნობა.

ცოცხი.

ტუზს

რამდენადაც ჩვენ ვიცით, ტუზის საქმე სულაც არ არის შარადების წერა. მისი სამოღვაწეო ასპარეზი ჩვენს დროში მხოლოდ კაზინოებით განისაზღვრება, თუ, რა თქმა უნდა, კოზირებთან არ დაურჩა საქმე. ის „ტუზები" კი, რომლებიც მოქმედების გარდა, სხვა ხელობასაც მისდევდენ, ხოლო ამ შემთხვევაში კოზირებსაც კი თავიანთ გემოზე აცუნდრუკებდენ, ჩვენ გვეგონა, საუკუნოთ გადაშენდენ. თურმე, ნუ იტყვით, გარდაბანში ჯერ კიდევ დარჩენილან ამ ჯიშის ცხოველები, რომელთაც, უსაქმობისა ან მოახლოებულ ზაფხულის სიცხის გამო, ალბათ, „თავი სტკივათ და ტვინი უდუღთ"... ეს სნეულება მუდამ ტვინის ღრძობით თავდება. ჩვენი რჩევა ტუზს.

თუ შარადის წერის მიტოვებით ტვინის ღრძობას კი გადარჩებით, აიღეთ და მიატოვეთ.

ტო.

მასვე

თქვენ მამაცხონებულო, ის თუ იცით, რომ სცენის აბუჩად აგდება არ ვარგა, ჩვენი ჟურნალი რა დაბალ ლობედ ნახეთ, რომ ასე აბუჩად იგდებთ თქვენი „პოეტური" განცდებით?!.

ბით.

თალა ძირულელს (აქ)

რედაქცია მუდამ დღე ღიაა, გარდა კვირა-უქმე დღეებისა. წყალში თევზი ვის შეუფასებია. ჩვენს მისამართს კი აღარ გწერთ, თქვენ უკეთ გცოდნიათ.

აჭარელ ხუსიას

მაინც ვერ გავიგეთ, თუ დათიკო ხონელიას, რისთვის უნდა მოხვდეს ჩანგლის წვერი. თუ ის დარაჯია და წყალი დააქვს, თქვენ საიდან იცით, რომ რცხვენია. წყალის ზიდვა და დარაჯობა სრულიად სასირცხვო ან საძრახი საქმე არ არის. აი, ზოგი ლექსის წერა კი არ არის მაინცა და მაინც წასაქეზებელი ხელობა, მით უფრო, თუ ადამიანი ამ ხელობას ასე გამქცევივით უყურებს, როგორც თქვენ:

„აწი ვინც უნდა, ეძიოს".
„თათარი" ვარ თუ „რუსია",
ხინამდვილეში დამწერი

ვარ „აჭარელი ხუსია"-ო.

თქვენ არც აჭარელი ხართ, არც ხუსია და მით უფრო— არც პოეტი.

ვაპუეტი.

„ბუტუა"-ს. (აქ)

თქვენ გვწერთ: „მიყვარს პოეტობა-"ო. თქვენ კაცო, ხოლო ჩვენ უკეთესნო, მარტო თქვენ რომ გიყვარდესთ, რა ვაჟკაცობაა. პოეტობა შენ ისეთი მითხარი, როცა ის მკითხველ საზოგადოებასაც უყვარს. თქვენი ლექსის მიხედვით კი, არც ესა სჩანს და არც ის, რომ თუნდაც აი, თქვენ თვითონ მაინც მართლა გიყვარდესთ თქვენი პოეტობა. ამის დამამტკიცებელია თქვენივე ლექსის ბოლო

„გულზე ვსკდები ბიჭი,
არც „ქრთამი" ეწყობა;
პოეტური ნიჭი
არც ამ ლექსს ეტყობა"-ო..

მიიღეთ ჩვენი გულწრფელი თანაგრძნობა!..

უპუ!...

უპ—ო—ს.

მე, როგორც შარადის „სვერხ-სპეცმა", გამოვიცან თქვენი შარადა, თუმცა, გამოგიტყდებით; სიჭა გამძვრა!

კარგია თქვენს შარადაში ეს ადგილი:

„უხუცესი მწერალია
რკინის გზაზე ის ჯეელი,
თან ატარებს დე-ზე ფორმას
ხანჯალ ჩამოკიდებული"-ო!..

უნდა მოგახსენოთ, რომ, სოლომონ ზურგიელიძის შემდეგ, ასეთი გამოთქმა ჯერ ქართველ პოეტს ბედათ არ რგებია. მერე და ეგრედწოდებულ „ემოციანალური გაბრჯვნის (გამოთქმა პროლეტარულ პოეზიის ერთ- ერთი ანუ ერთად ერთი უგენიალესი კრიტიკოსისაა!) რა უძირო შესაძლებლობაა ამ ოხერში:

„ფორმა დე-ზე,
ხანჯალი—წელზე!"..

კიდევ შეიძლებოდა განგრძობა, მაგრამ სარედაქციო გოდორი არ ითმენს.

ზეზე.

ზემო დაფნელს

თქვენი „რომანი" და „პოემა", იგივე რომანი, პოეტურს ფორმაში „ჩამოსხმული", მივიღეთ, დაბეჭდვაც გადაწყვეტილი გვქონდა, მაგრამ ეგრედ წოდებულ „თვითკრიტიკის" ჩატარების მიზნით თქვენი მისმართი რომ განვიხილეთ, სახელს იოლად გავსცდით, ხოლო გვარზე რომ გადავედით და იქ „ჭკუასელი" ამოვიკითხეთ, შევჩერდით. ამ „საბუთებიდან" არა სჩანს, რომ რასაც თქვენ ელით, ის უკვე მიგიღიათ.

ელი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ვირის ჭკუა ანუ ფუჭი იმედი

— რა ამბავია, რა გაღრიალებს, შე სამგლე, შენა?!..
— არ გესმის, შახტის კონტრ-რევოლიუციონერებს როგორ ასამართლებენ ნახშირის გულისთვის?!.
— მერე შენ რა?
— მეც აი, ამიტომ ვღრიალებ: იქნებ შემნიშნონ, რომ ნახშირი მიმაქვს, დამიჭირონ და გამასამართლონ..
— მერე და ხომ დაიღუპე, შენ მართლაც ვირო, შენა!..
— მე რათ უნდა დავიღუპო, ხოლო შენ კი ჩავარდები, როგორც ტყის ქურდი!..

პოლიგრაფტრესტის მე-5-ე სტამბა, კამოს ქ. № 28